

шакова. Заради че Г. Пѣшаковъ е' за-
челъ да пише не научды пазыцы, но
на своеобразный, за това и той има право
да земе мѣстенце въ Исторіи своей оте-
чественной Наѣки. Да не помысли нѣкой
че тѣка, какъ са говори, една рѣка мые
дрѣга. Заради че оусѣщаніе благодар-
ства, кое е' одушевляло Г. Пѣшакова,
кога е' онъ сочинилъ таа пѣсенъ, сдѣлва
похвала немъ, за това азъ и тоа пѣть
не быхъ былъ правъ, ако быхъ оумол-
кналъ за него. Въ тази ода нема оусѣ-
щаніе, нити оуслаждаваніе, нити хвало-
любіе. За това азъ обращаамъ на него
сичкое одоженіе, каквото разсѣждаватъ
отодавнашній мѣдрецы (*оучены челоуѣ-
цы), че: „Честъ не е' оногова, комъ са
прави, не тогова кой ѿ прави.“ (*Non ho-
norato, sed honoranti honor est.*)

Заедно съ това писмо азъ получихъ
една кратка Болгарска Грамматика, коа
е' сочинилъ Іеромонахъ (*свѣщенно-инокъ)
Неофитъ, и ѿ напечатилъ 1835 въ
Крагбевацъ (столичный градъ Сербіи)*)

*) Въ 1841 стана Столица Сербіи Бѣль-
градъ.